

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **Share CAR!, z. s.**
se sídlem Příbramská 67, 407 25 Verneřice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. 101680/2024/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. V této věci se soud zabývá přezkumem procesních otázek souvisejících s projednáním přestupku provozovatele vozidla podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“).
2. Městský úřad Lysá Nad Labem ze dne 12. 12. 2023, č. j. MULNL-OD/879992/2023/SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče, neboť dne 24. 9. 2022 v 11:34

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

hodin na pozemní komunikaci v obci Starý Vestec blíže nezjištěný řidič řídil žalobcem provozované vozidlo rychlostí 59 km.h⁻¹, ačkoliv nejvyšší povolená rychlost v daném úseku činila 50 km.h⁻¹. Za tento přestupek provozovatele byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a paušální náhrad a nákladů řízení. Spáchání přestupku bylo zjištěno na základě výstupů ze zařízení pro měření rychlosti vozidel obsluhovaného Městskou policií Lysá nad Labem (dále jen „městská policie“).

3. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne 29. 7. 2024, č. j. 101680/2024/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
4. Proti napadenému rozhodnutí se nyní žalobce brání žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
5. Žalobce v žalobě namítá, že již v průběhu správního řízení upozornil na to, že měření rychlosti zde prováděla městská policie, zároveň však absentuje souhlas Policie ČR k takovému měření podle § 79a zákona o silničním provozu. Tuto jeho námitku přitom žalovaný nijak nevypořádal, a to ani implicitně, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tento nedostatek je přitom neodstranitelný v řízení soudním, jak dle názoru žalobce dovodil rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2023, č. j. 34 A 30/2022-26.
6. Žalobce dále namítá, že již v průběhu správního řízení upozornil na to, že byly předkládány dvě fotografie zachycující jeho vozidlo při vjezdu do měřeného úseku, avšak každá z nich byla opatřena jiným časem. Tuto odvolací námitku však žalovaný nevypořádal a nijak nevysvětlil, proč vycházel z jedné, a nikoliv z druhé fotografie. Druhá fotografie přitom prokazuje projetí měřeným úsekem v jiném čase, než ze kterého vycházel správní orgán ve svém výpočtu, což žalobce považuje za zásadní skutečnost mající přímý vliv na měřenou rychlost. Ani tuto námitku však žalovaný nevypořádal, a tedy i z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal, kterak při vypravování napadeného rozhodnutí omylem odeslal pracovní verzi, ve které chyběla část odůvodnění. Toto pochybení však napravil vydáním opravného usnesení ze dne 15. 11. 2024, č. j. 151318/2024/KUSK (dále jen „usnesení ze dne 15. 11. 2024“), kterým opravil písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí tak, že doplnil své odůvodnění, aniž by tím jakkoliv zasahoval do výroku rozhodnutí, skutkových zjištění a jejich právního hodnocení. I navzdory tomuto opomenutí však mají skutkové závěry správních orgánů oporu ve spise a vycházejí z úplně zjištěného skutkového stavu. Případné stručnější odůvodnění lze vnímat nanejvýš jako formální nedostatek, pro který není třeba napadené rozhodnutí rušit. Žalobu navrhuje zamítnout.
8. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou, ve které líčí, proč je třeba v odvolání vznesené pochybnosti a námitky nutno vypořádat implicitně. O jím namítané absenci souhlasu Policie ČR podle § 79a zákona o silničním provozu coby nezbytné podmínky k provádění měření městskou policií však není v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí žádná zmínka. Žalobce rovněž nesouhlasí s reakcí žalovaného, že by existence více fotografií z počátku měření nezakládala pochybnost, protože pak lze vybrat více tu, která se „hodí“ k tvrzenému výsledku. Dle žalobce by tomu mělo být opačně, tedy nejprve by se mělo určit, která fotografie byla pořízena při vjezdu a která při výjezdu z měřeného úseku, a pak přezkoumat, zda je výsledek správný, a nikoliv použít tu pro obviněného nejméně

výhodnou. Podstatné však je, že odvolací námitku proti tomu brojící žalovaný nevypořádal. Tyto vady přitom nelze odstraňovat v řízení soudním, a to ani vydáním opravného usnesení, které slouží k opravě písařských chyb, počtů a jiných formalit, nemohou však sloužit k doplňování dříve opomenutých námitek. Způsob, jakým žalovaný využil usnesení ze dne 15. 11. 2024, může představovat zneužití práva. Navíc žalovaným zmiňované usnesení 15. 11. 2024 ani není v právní moci, neboť proti němu bylo podáno odvolání.

9. Soud k projednání věci nařídil na 10. 2. 2025 ústní jednání. Žalobce se z účasti na ústním jednání omluvil. Žalovaný při ústním shrnul nosné části vyjádření k žalobě s tím, že má za to, že usnesení ze dne 15. 11. 2024, jež je třeba chápat jako opravu napadeného rozhodnutí, obsahuje vypořádání všech odvolacích námitek. Soud při jednání neprováděl žádné dokazování nad rámec správního spisu, z něhož se zvláště zaměřil jednak na shlednutí fotografií z měřicího zařízení, a jednak samostatně přečetl obsah přípisu Policie ČR ze dne 10. 2. 2010, č. j. KRPS-16911/ČJ-2010-010806 (dále „přípis Policie ČR ze dne 10. 2. 2010“).

II. Posouzení soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a formální náležitosti na ni kladené.
11. Před vlastním hodnocení žalobních bodů musí soud vyjasnit důsledky usnesení 15. 11. 2024 a zda se skutečně jednalo o opravu zřejmých nesprávností.
12. Usnesení ze dne 15. 11. 2024 bylo vydáno až po podání žaloby, což samo osobě ještě nemusí být překážkou (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2021, č. j. 8 As 154/2019-31). Podstatné je, zda obsah tohoto usnesení skutečně směřuje k opravě chyb ve smyslu § 70 správního řádu.
13. K problematice oprav chyb a zřejmých nesprávností se vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-54, č. [2119/2010 Sb. NSS](#), v němž vyložil, že „[s] odkazem na toto ustanovení [tj. § 70 správního řádu – pozn. zdejšího soudu] nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. [II. ÚS 237/02](#), N [38/29 SbNU](#) 327). Tento institut tak umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy **opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností**“ (zdůraznění doplněno zdejším soudem; shodně srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26, odst. 21).
14. Usnesení ze dne 15. 11. 2024 však limity vymezené shora citovanou judikaturou jednoznačně porušuje. Z jeho obsahu totiž vyplývá, že žalovaný měl v úmyslu doplnit na str. 2 napadeného rozhodnutí další (předposlední) odstavec, v němž uvedl hodnotící úvahy k absenci souhlasu Policie ČR ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu a rozdílnému času na fotografiích z měřicího zařízení. Dle soudu se však jedná o zcela nové skutkové závěry, které se nevměstňají do kategorie méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, či početních chyb. Argumentuje-li žalovaný tím, že usnesením ze dne 15. 11. 2024 toliko „doplnil své odůvodnění, aniž by tím jakkoli zasahoval do výroku rozhodnutí, skutkových zjištění a jejich právního hodnocení“ (viz str. 3 vyjádření k žalobě), pak s tímto soud nesouhlasí, neboť i když výrok napadeného rozhodnutí zůstal provedenou

„opravou“ nedotčen, tak přinejmenším do skutkových zjištění obsažených v odůvodnění bylo zasaženo dosti výrazně, neboť byla doplněna zcela nově. Takový postup však není v režimu opravy dle § 70 správního řádu přípustný.

15. Tvrdí-li žalovaný, že k úvahám obsaženým v odůvodnění usnesením ze dne 15. 11. 2024 dospěl již v době vydání napadeného rozhodnutí a pouze administrativní chybou vypravil jeho pracovní verzi s chybějící částí odůvodnění, pak soud bere toto tvrzení v potaz, nicméně jej nemůže akceptovat. Žalovaným tvrzený postup by byl do určité míry akceptovatelný v situaci, pokud by k němu došlo bezprostředně (v rádech jednotek dnů) po vypravení napadeného rozhodnutí, z čehož by šlo dovozovat, že šlo zjevně o administrativní přehlédnutí při ukládání či vkládání textového souboru připravovaného k odeslání. Pokud však k takovému postupu došlo až skoro čtyři měsíce po vyhotovení napadeného rozhodnutí, a dokonce až po podání žaloby, pak tvrzení o administrativním opomenutí nevyznívá příliš věrohodně. Tato věrohodnost je ještě umenšena tím, že se v odůvodnění usnesení ze dne 15. 11. 2024 odpovídá přesně na ty sporné otázky, jejichž opomenutí je namítáno v žalobě jako vada nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Byť vydání opravného usnesení i po podání žaloby není obecně vyloučeno (srov. již zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2021, č. j. 8 As 154/2019-31), tak v tomto případě působí snaha o „opravu“ spíše jako snaha dodatečně dohnat pochybení, jež se vyjevilo po podání žaloby. Takový postup považuje soud za neakceptovatelný.
16. Soud tedy uzavírá, že usnesení ze dne 15. 11. 2024 nelze s ohledem na jeho obsah (nové skutkové závěry) i s ohledem na kontext jeho vydání (fakticky reakce podanou žalobu) považovat za řádné opravné usnesení ve smyslu § 70 správního řádu. Dle soudu se jedná se o paakt, který ve vztahu k napadenému rozhodnutí nevyvolává žádné právní účinky. Z tohoto důvodu soud nezkoumal, zda usnesení ze dne 15. 11. 2024 nabylo či nenabylo právní moci a jak dopadl jeho odvolací přezkum u Ministerstva dopravy, neboť z hlediska soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepovažuje zdejší soud obsah zmiňovaného usnesení za nikterak rozhodný a nepřihlíží k němu.
17. Soud se tedy dále v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.) zaměřil na přezkum napadeného rozhodnutí v jeho „původní podobě“, tedy tak, jako kdyby usnesení ze dne 15. 11. 2024 nikdy nebylo vydáno.
18. Soud dává žalobci zapravdu, že jeho odvolací námitky brojící proti absenci souhlasu Policie ČR dle § 79a zákona o silničním provozu a upozorňující na dva rozdílné druhy fotografií skutečně nejsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně vypořádány. Na první pohled by takový nedostatek odůvodnění mohl naznačovat vadu nepřezkoumatelnosti.
19. Soud nicméně musí reflektovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
20. Soud však dospívá k závěru, že v tomto konkrétním případě se z hlediska intenzity závažnosti nejedná o takové vady, která by přezkum napadeného rozhodnutí zcela znemožňovaly.

21. Nejprve se soud zaměřil, jaké důsledky mohlo pro žalobce mít, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není výslovně odpovězeno na otázku absence souhlasu Policie ČR k měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu.
22. Žalobce sice v odvolacím řízení (viz jeho doplňující podání doručené žalovanému dne 23. 7. 2021) namítal, že měření rychlosti bylo provedeno ze strany městské policie nezákonně, neboť jí nebyl od Policie ČR udělen souhlas s měřením rychlosti v daných úsecích dle § 79a zákona o silničním provozu. K tomu soud nicméně konstatuje, že žalobce se před formulací této odvolací námitky zjevně neseznámil se správním spisem, v němž byl jím postrádaný souhlas naopak založen od samého počátku správního řízení. Na č. 1. 7 spisu Městského úřadu Lysá nad Labem je totiž žurnalizován přípis Policie ČR ze dne 10. 2. 2010, z něhož jednoznačně vyplývá, že Policie ČR určila městské policii místo k měření rychlosti, které vymezila územím s. č. 11/611 v celém úseku obce. Z toho jasně plyne, že v době spáchání skutku městská policie souhlasem k měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu zjevně disponovala. Nemůže proto obstát tvrzení žalobce, že by zákonná podmínka měření nebyla splněna.
23. Žalobce má samozřejmě pravdu, že případnou absenci této podmínky v době měření by zakládalo vadu, kterou v řízení před soudem není možno odstranit. Nicméně v tomto případě daná podmínka zjevně ani neabsentovala, tudíž otázka její případné odstranitelnosti či neodstranitelnosti v řízení soudním je v zásadě bezpředmětná. Soud navíc může ověřit, zda v rozhodném okamžiku (tj. v době spáchání skutku) byla daná podmínka splněna či nikoliv, a případně v tomto směru i doplnit dokazování. Ostatně i judikatura dovozuje, že je-li předmětem žalobní námitky zpochybnění pravomoci obecní či městské policie provádět měření rychlosti, je v řízení o správní žalobě povinností krajského soudu ověřit, *„zda opak tohoto negativního tvrzení, plyne či neplyne ze správního spisu a případně doplnit v tomto směru dokazování“* (viz žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37, odst. 44 až 47, zdůraznění doplněno zdejším soudem; k možnost doplnit dokazování až v řízení soudním v případě chybějícího dokladu o rozsahu pravomoci obecní policie srov. též rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2020, č. j. 2 As 357/2018-60 odst. 42, či ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 As 264/2019-33, odst. 7 a odst. 27).
24. Zdejší soud se od závěrů shora odkazované judikatury nemá důvod odchýlit, a právě proto v této věci nařídil ústní jednání – třebaže na něm účastníci netrvali – a při něm přečetl Policie ČR ze dne 10. 2. 2010. Jelikož šlo o listinu obsaženou ve správním spise (jako přílohu na č. 1. 7 spisu Městského úřadu Lysá nad Labem), nejednalo se ani o doplnění dokazování v pravém slova smyslu, ale v zásadě se jednalo o prosté zopakování toho, co již bylo projednáváno v řízení před správními orgány. Žalobce se přitom k ústnímu jednání před soudem konaném dne 10. 2. 2025 nedostavil, tedy nevyužil možnosti s obsahem správního spisu polemizovat a případně dovysvětlit, z čeho dovozoval jím tvrzenou absenci souhlasu Policie ČR s měřením rychlosti prováděným městskou policií.
25. Nutno podotknout, že podobně laxní přístup žalobce zvolil i ve správním řízení, neboť se nedostavil k ústnímu jednání konaném dne 12. 1. 2023 u Městského úřadu Lysá nad Labem (viz protokol p ústním jednání č. j. MULNL-OD/3637/2023/Go). Soud má za to, že pokud by se dostavil a využil možnosti seznámit se se spisovým materiálem, pak by se nepochybně obeznámil i s přípisem Policie ČR ze dne 10. 2. 2010 a těžko by mohl namítat absenci souhlasu s měřením, ledaže by relevantně zpochybnil jeho věrohodnost. Žalobce se však s přípisem Policie ČR ze dne 10. 2. 2010 – a patrně ani s jiným spisovým materiálem – zjevně ani neobtěžoval seznámit, navzdory tomu se ale rozhodl vyslovit tvrzení o jeho absenci

a založit na tom odvolací námitku. Jakkoli je takový způsob obhajoby obecně přípustný, tak zároveň nelze přehlížet, že to spíše působí jako snaha o samoučelné využití procesních nástrojů bez skutečného zájmu hájit vlastní veřejná subjektivní práva.

26. V kontextu právě uvedeného soud vyhodnotil, že pokud by napadené rozhodnutí zrušil jen proto, že se ve něm nenalézá výslovná zmínka o souhlasu Policie ČR ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, jednalo by se o přepjatý formalismus, neboť jediný smysl dalšího řízení před žalovaným by spočíval toliko v seznámení odvolatele (žalobce) s podkladem, který se od počátku nalézá ve správním spise a s nímž se žalobce objektivně mohl seznámit již v řízení na prvním stupni seznámit (a stejně tak i u ústního jednání před soudem, k němuž se ovšem nedostavil). Soud proto uzavírá, že nezmínění objektivně existujícího souhlasu dle § 79a zákona o silničním provozu (jímž je zde přípis Policie ČR ze dne 10. 2. 2010) v tomto konkrétním případě nepředstavuje natolik intenzivní nedostatek odůvodnění, jenž by bránil přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
27. Pokud jde o žalobcem připomínaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2023, č. j. 34 A 30/2022-26, ten sice nepřipustil možnost doplňujícího dokazování ve vztahu k prokázání existence souhlasu Policie ČR podle § 79a zákona o silničním provozu, nicméně ke zrušení rozhodnutí správního orgánu přistoupil z důvodu, že zmiňovaný souhlas ani nenalezl ve správním spise. To je rozdíl oproti věci posuzované zdejší soudem, neboť jak již bylo řečeno, požadovaný souhlas byl obsažen v přípisu Policie ČR ze dne 10. 2. 2010, jenž byl od samého počátku součástí správního spisu. Pouze pro úplnost zdejší soud dodává, že zrušující důvod vyslovený ve zmiňovaném rozsudku Krajského soudu v Brně příliš koresponduje se shora odkazovanou judikaturou NSS (viz odst. 23 výše), která ve vztahu k otázce existence souhlasu policie s měřením naopak možnost doplňujícího dokazování soudem i nad rámec správního spisu výslovně připouští.
28. Soud se dále zaměřil na otázku, jaké důsledky mohlo pro žalobce mít to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není výslovně odpovězeno na otázku, že byly předkládá dvě fotografie zachycující jeho vozidlo při vjezdu do měřeného úseku, avšak každá z nich byla opatřena jiným časem.
29. Jak soud ověřil ze správního spisu, v řízení na prvním stupni se nacházejí dvě vyhotovení téže fotografie vozidla značky V. (pravděpodobně model řady X) s registrační značkou X, které jsou výstupem z měřicího zařízení, přičemž na těchto fotografiích se nachází časový údaj „2022-09-24T11:34:38“
30. V průběhu odvolacího řízení však byly do spisu založeny další dvě vyhotovení jiné fotografie, na které je zachyceno téže vozidlo, avšak s časovým údajem „2022-09-24T11:34:28“. Tuto fotografii přitom žalovaný zaslal žalobci současně se sdělením, že jde o fotografii zachycující vozidlo na vjezdu do měřeného úseku, a vyzval jej, aby se k ní ve lhůtě 5 dnů případně vyjádřil (viz přípis žalovaného ze dne 2. 7. 2024, č. j. 088659/2024/KUSK).
31. Soud tedy dává žalobci za pravdu potud, že ve správním spise figurují dva druhy fotografií, jež sice shodně uvádějí s datem 24. 9. 2022, ale pokud jde o hodinový údaj, tak v jednom případě se uvádí čas 11:34:28 a ve druhém případě 11:34:38, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí se k tomuto časovému rozdílu nic neuvádí.
32. Zároveň však nelze přehlédnout, že inkriminovaný časový rozdíl zahrnuje toliko úsek 10 vteřin. Naproti tomu hodina, minuta i den se zcela shodují. V prvostupňovém rozhodnutí

je přitom výrok o vině z hlediska času spáchání přestupku specifikován pouze „dne 24.09.2022 v 11:34 hodin“, tedy bez vteřinového upřesnění.

33. Takový způsob specifikování údaje o času spáchání je přitom z hlediska formulace výroku o vině zcela přípustný. Uvedení času spáchání přestupku je sice nezbytnou podmínkou pro jeho odlišení od jiného skutkového jednání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73), z toho však nelze dovozovat požadavek na specifikaci s přesností na celé vteřiny. Judikatura naopak jednoznačně připouští, že postačuje upřesnění časem počítaným na minuty (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 248/2016-31, odst. 20 a 21, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, odst. 27). Připomenout lze rovněž rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, odst. 31, jenž mj. vyložil, že „[z]da je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic.“ Jakkoli se posledně zmiňovaný rozsudek týkal primárně problematiky specifikace místa, tak podstatný je jeho nosný závěr, že pro dostatečné odlišení skutku postačí větší či menší míra přesnosti, a nikoliv přesnost do nejmenšího detailu. Za takový nadbytečný detail lze ve vztahu k nyní posuzované věci považovat i údaj o vteřinách.
34. V kontextu shora citované judikatury je tedy časový údaj s přesností na vteřiny zjevně zbytečný a ostatně ani výrok o vině prvostupňového rozhodnutí se vteřinovým údajem nijak nepracoval. Soudu proto není zřejmé, jak by se měl inkriminovaný desetivteřinový rozdíl v časech zaznamenaných na fotografiích reálně projevit na úvaze o spáchání přestupku, resp. jak by mohl reálně zasáhnout do práv žalobce. Žalobce sice tvrdí, že „jde o zásadní skutečnost, která má přímý vliv na naměřenou rychlost“ (viz str. 3 žaloby), soudu však není vůbec zřejmé, v čem by měl být desetivteřinový rozdíl až tak zásadní, tím méně jak by mohl ovlivnit samotný průběh měření rychlosti, natož přímo. Podobně je žalobcem argumentováno, že „je zvláštní, pokud je při vjezdu pořízeno více fotografií a použije se ta, která je pro obviněného nejméně výhodná“ (viz str. 2 repliky), soudu však není jasné, jak vůbec žalobce dospěl k úvaze, že byla použita pro něj nejméně výhodná fotografie, a ani příliš nerozumí tomu, v čem by měla spočívat žalobcem proklamovaná „nejmenší výhodnost pro obviněného“. Znovu je třeba připomenout, že čas zaznamenaný na obou zkoumaných fotografiích se lišil pouze údajem o vteřinách, která ale při vymezení času spáchání skutku nehrál žádnou roli a ve výroku o vině s nebylo s údajem o vteřinách nijak pracováno. Ani jedna z fotografií tedy není pro žalobce „méně výhodná“, resp. soudu není žádná „výhodnost“ nijak zřejmá.
35. Pokud by tedy soud zrušil napadené rozhodnutí jen proto, že se ve něm nenachází výslovná zmínka o rozdílnosti fotografií z měřicího zařízení, jednalo by se opět o přepjatý formalismus, neboť si nelze představit, že by žalovaný při řádném vypořádání příslušné odvolací námitky mohl dospět k nějakému jinému závěru, než že jediný skutečný rozdíl v čase se týká údaje o vteřinách, který je však z hlediska spáchání posuzovaného přestupku nepodstatným údajem.
36. Soud samozřejmě nevylučuje, že se mohou vyskytnout i specifické situace, v nichž může být údaj o vteřinách pro odlišení skutku nezbytný. V nyní posuzované věci však takovou nezbytnost nenalézá a nedovede ji dovodit ani z žalobní argumentace, která je v tomto směru dosti vágní. Je přitom procesní odpovědností žalobce, že odmítl zúčastnit ústního jednání před soudem, u něhož se mohl pokusit své úvahy dovysvětlit.

37. Žalobce má v obecné rovině pravdu, že „[n]elze připustit, aby první instancí, která reaguje na odvolací důvody, byl soud. Měl na ně reagovat žalovaný“ (viz str. 2 repliky). Navzdory tomu však nelze přehlížet, že smyslem řízení před správním soudem má být ochrana veřejných subjektivních práv fyzických či právnických osob (viz § 2 s. ř. s. ve spojení se závěry usnesení RS NSS ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 Ads 41/2008-67), a nikoliv dosažení toho, aby se ve druhém stupni správního řízení samoučelně projednávaly otázky bez zřejmého dopadu do práv a povinností jednotlivců. Přesně k tomu však argumentace nyní projednávané žaloby směřuje.
38. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy soud nepřiznal procesně úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení, neboť žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. února 2025

Josef Straka, v. r.
samosoudce